

Hương trà gừng

1.

Những sáng chủ nhật bình thường của Lan là được nghe thấy tiếng chiếc xe máy cánh én nổ giòn giã ngay đầu ngõ. Khi ấy cô biết chàng trai của mình xuất hiện. Nguyên sẽ bước qua ngưỡng cửa nhỏ hẹp này, đầu hơi cúi xuống mới chui lọt qua. Sau đó cậu ấy đi thẳng ra đám gừng ở mé sau nhà, đào lấy củ. Chỉ vài phút sau tách trà gừng ấm nóng được đặt vào tay Lan.

Một sáng chủ nhật, Nguyên đến và pha hai tách trà gừng. Lan ngạc nhiên ngược nhìn cậu ấy, hấp háy đôi mắt:

- Nguyên có bao giờ uống trà gừng đâu!

Cậu ấy cười bằng nụ cười rạng ngời hơn cả ánh nắng sớm đang hắt vào đôi mắt mong manh như thủy tinh của cô:

- Nguyên đang tập một thói quen.

Nguyên không bao giờ hợp với những thứ có hương vị cay nồng. Không phải không dùng được mà bởi vì Nguyên không thích. Đối với Nguyên bất kỳ thức ăn thức uống nào có vị cay đều bị gắn mác dở ẹc và kém ngon. Cậu ấy còn cho rằng sao trên đời lại có thứ mùi vị như vậy. Và sao trên đời có đứa con gái lại có thể uống được thứ trà gừng hăng nồng chẳng mấy dễ ưa.

- Thiên hạ vẫn đầy người uống trà gừng ấy thôi.

Cô bướng bỉnh cãi lại mỗi khi Nguyên nhận xét không hay về loại thức uống mà mình ưa thích. Một gói trà lipton, vài lát gừng thái sợi nhuyễn đem pha với nước ấm. Từ trong thâm tâm cô biết cô đã nghiện loại thức uống này. Không phải là bất cứ loại trà gừng nào khác mà là thứ trà gừng có thêm nguyên liệu mang tên Nguyên. Cô đã uống trà gừng của không biết bao nhiêu quán xá và của bao nhiêu người pha. Nhưng chẳng tách trà gừng nào hoàn hảo như của Nguyên. Nhạt thếch. Quá nồng. Cô thường buông lời như vậy mỗi khi uống một tách trà khác-không phải do Nguyên pha. Còn nếu tách trà được pha theo đúng công thức: 1 gói lipton + gừng thái sợi + nước ấm + Nguyên, thì cô sẽ hơi nghiêng đầu và cười mỉm:

- Cũng tạm tạm.

Mỗi khi Nguyên cần cô phát biểu cảm nghĩ về món thức uống cậu ấy đặc biệt dành riêng cho cô, cô chỉ có thể buông ba tiếng như vậy. Không biết Nguyên nghĩ gì mà chỉ vuốt tóc cô rồi phá ra cười:

- Vì là nhân viên pha chế không lương nên chỉ được thế thôi.

Lan thường xuyên bảo cậu ấy hãy thử uống một tách trà gừng.

- Chẳng lẽ suốt một đời cậu không muốn biết hương vị của thức uống mà người bạn gái thân nhất trên đời của cậu ưa thích?

Nhưng chưa bao giờ Nguyên dùng thử. Cho đến khi cậu ấy bảo rằng đang tập một thói quen.

Nhìn Nguyên nhăn nhó khi nhấp môi, bất giác Lan cười to thành tiếng:

- Xem ra thói quen cậu muốn tập tành không hề dễ đâu.

- Ngay cả nỗi đau người ta còn quen được hưởng chỉ chỉ là quen với vị cay trà gừng.

Nguyên vừa trả lời vừa đưa tay hướng về phía bàn tay gầy guộc mong manh của cô. Theo thói quen cô đón lấy bàn tay cậu ấy và đan lồng những ngón tay mình vào những ngón tay rắn chắc, ấm áp của Nguyên. Nhưng hôm nay Nguyên đã không để Lan làm như vậy. Cậu ấy nhanh chóng lơi ngón tay mình ra một cách khéo léo sau đó chuyển sang nắm trọn lấy tay cô. Bất giác cô nghe hương trà gừng trên tay mình trở nên đậm đặc và có mùi vị ngọt ngào hơn hẳn bình thường. Tách trà vẫn bốc khói nghi ngút và phả hương thơm vào mặt hai đứa. Hơi nóng tỏa ra khiến hai gò má cô ửng đỏ, đôi mắt cứ chớp mãi không thôi. Nguyên vẫn bình thản đứng đó và giữ chặt tay Lan. Dù sao thì cô cũng không muốn rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay an toàn, chở che của cậu ấy.

- Lan, tội mình đừng làm bạn nữa. Lan làm người yêu của Nguyên nhé!

Tách trà gừng như muốn rơi ra khỏi tay Lan. Chuyện gì đang xảy ra thế này. Rõ ràng cô đã chờ đợi câu nói này của Nguyên từ lâu lắm rồi. Thỉnh thoảng

trong mơ cô còn thấy mình nài nỉ cậu ấy nói câu yêu thương ấy ra. Nhưng rồi khi tỉnh giấc chính cô lại là người muốn mối quan hệ này chùng lại. Cô đã cố xác định bản chất cho thứ cảm xúc mà hai đứa đang có, nhưng chính bản thân cô vẫn chưa cảm thấy hài lòng với bất kỳ đáp án nào. Bạn Bè. Thân Hơn Tình Bạn. Sâu Sắc Hơn Tình Bạn. Tình Yêu. Cuối cùng cho đến tận hôm nay cô vẫn phân vân trong việc xác định rõ ràng tình cảm mà mình dành cho Nguyên.

Bỗng nhiên một tiếng xoảng rơi trên sàn nhà. Tách trà gừng vỡ vụn. Nước nóng văng lên trên chân Lan, cô giật mình bước lùi lại. Bàn tay cô tuột khỏi tay Nguyên. Phút chốc cô cảm thấy bàn tay mình lạnh lẽo và lạc lối khi rời khỏi thế giới ấm áp mê hoặc ấy. Nguyên vội vã đặt tách trà xuống bàn, đẩy cô ngồi vào chiếc ghế mây rộng thùng thình như sợ cái vật mong manh là cô bị vô số mảnh vỡ từ chiếc tách sứ làm tổn thương. Nguyên cúi xuống nhặt sạch xác chiếc tách vương vãi khắp nơi.

- Lan để Nguyên làm cho.

Cô để ý vật tròn tròn Nguyên đang nhặt lên. Một viên kẹo. Cô nhìn vào tách trà gừng của Nguyên đặt trên bàn. Lấp ló dưới lớp gừng thái mỏng và gói lipton, một viên kẹo sữa chocolate ngọt ngào Nguyên vừa thêm vào công thức sáng nay.

- Đúng là hâm mà, cậu nghĩ thêm một viên kẹo vào thì trà gừng dễ uống hơn với cậu chắc.

- Thì lúc này Nguyên cũng vừa uống được một ngụm đó thôi.

Lan cầm tách trà của Nguyên và nhấp môi:

- Cậu cũng sáng tạo đó chứ!

Mùi vị của gừng nghe dịu ngọt hơn hẳn. Vị chát nằm ngay đầu lưỡi. Vị cay ở nơi cuống họng. mùi chocolate đến sau nhưng ngọt ngào và dịu nhẹ lan tỏa khắp người.

- Không tệ đâu. Nhưng dù sao tớ vẫn yêu quý và thích công thức cũ.

Cô cố tình nhìn sâu vào đôi mắt Nguyên xem cậu có hiểu thông điệp mà cô gửi vào trong câu nói lúc này không. Đó là câu trả lời cô dành cho Nguyên.
NHƯNG DÙ SAO TỚ VẪN YÊU QUÝ VÀ THÍCH CÔNG THỨC CŨ.

Chỉ thấy cậu ấy chớp mắt một cái và đứng dậy, đem mớ mảnh vỡ đi thảng vào bịch rác trong nhà. Sau đó Nguyên chào cô ra về.

Khi tiếng xe máy của Nguyên khuất hẳn, cô vội vàng nhả một tin nhắn:

- Lan sẽ xem như Nguyên chưa nói gì vào sáng nay. Nguyên với Lan hãy cứ như lúc trước thôi nhé.

Nguyên không hề trả lời bất cứ tin nhắn nào để hồi đáp tin nhắn của Lan. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường trong suốt ba năm. Ba năm trôi qua như những năm trước đó. Tình cảm trong Lan cứ lấp lửng, không phải là tình bạn đơn thuần, nhưng chưa hẳn là tình yêu. Dù thỉnh thoảng bất giác Nguyên vẫn cầm chặt tay Lan, môi mấp máy nhưng không nói thêm gì.

Trong suốt ba năm ấy Nguyên và Lan vẫn đan lồng những ngón tay vào nhau đi khắp mọi con đường. Hai đứa như hình với bóng dù đôi lúc vẫn muốn nói ra tâm tư chân thật trong lòng mình.

Mỗi ngày của ba năm, Nguyên đều gửi cho Lan một tin nhắn: Nguyên nhớ Lan. Đó là cách cậu ấy bắt đầu những câu chuyện bất tận của cả hai người. Thỉnh thoảng Lan cũng bảo rằng cô nhớ cậu ấy. Mà thật lòng Lan nhớ cậu ấy từng giây từng phút, ngay cả khi đi ngủ. Đôi khi cô giật mình vì dù công việc đầy ắp, dù tâm trí cô chẳng có phút rảnh rang, nhưng hình ảnh Nguyên vẫn chen được vào mọi khe hở li ti của mớ bận rộn đời thường chong chất trong cuộc sống của cô. Những lúc không gặp Nguyên, hình ảnh cậu theo cô đi khắp mọi nơi. Một tối không gặp Nguyên hoặc không nhận được tin nhắn của cậu ấy, cô cảm thấy mình tủi thân vô cùng. Cứ như thế Nguyên dần dối cô biến mất khỏi cuộc đời này mà không cho cô hay biết.

Có một sáng chủ nhật, khi hai người cùng nhau uống trà bên dưới mái hiên, cô bất giác tiến lại về phía Nguyên đan lồng những ngón tay mình vào bàn tay cậu ấy:

- Nguyên hãy tìm một cô gái hẹn hò đi.

- Nguyên cũng không biết nữa. - Nguyên xoay đầu lại nhìn vào mắt cô.

- Hay để Lan giới thiệu cho Nguyên làm quen một cô bạn nhé!

Nguyên lơi tay mình ra khỏi tay Lan và đút vào túi áo khoác cứ như thể bàn tay cậu ấy cố chạy trốn khỏi bàn tay cô. Nguyên sợ mọi ý nghĩ của mình sẽ tuôn chảy qua những đầu ngón tay và Lan sẽ nắm bắt hết thấy mọi ý nghĩ của mình mất. Cậu ấy nhìn băng quơ và trả lời băng quơ:

- Cũng phải, ngay cả vị trà gừng Nguyên còn quen dần được. Học cách để quen với điều mới đâu khó đâu, đúng không Lan!

Cô đưa tách trà lên miệng cố ngăn mấy câu nói thật lòng của mình dừng lại ngay bờ môi. Viên kẹo sòng sánh khua leng keng bên dưới đáy tách. Cô nhìn chăm chú vào tách trà cạn nước, chỉ còn xác gừng, xác trà và viên kẹo chưa kịp tan hết.

Sáng chủ nhật một ngày đông lạnh lẽo, Nguyên đến nhưng hờ hững với đôi bàn tay Lan, tách trà gừng nghi ngút khói bỗng trở nên nguội hăn khi cô đưa lên miệng nhấp môi. Vị trà nhạt nhẽo dù viên kẹo đang cố lan tỏa hết cỡ sự ngọt ngào của nó dưới đáy tách.

- Nguyên đang hẹn hò, Lan chúc mừng Nguyên chứ?

Lan quay sang nhìn Nguyên, chưa kịp hộp tròn ngậm trà vào miệng. Nguyên thả ánh mắt vô định vào trong khung cảnh trước mặt. Đám cây cỏ đang run rẩy trước giá lạnh của những ngày đầu đông. Vài cơn lạnh nhẹ nhẹ lùa qua mớ tóc khiến những ngón tay Nguyên động đậy. Cậu ước giá như mình đủ can đảm hơn để nhìn vào mắt cô bạn nhỏ, dò xét mọi ý tứ đang diễn ra trên gương mặt của cô lúc này. Nhưng cậu không thể. Chính vì vậy cậu không biết có những thứ cảm xúc đang vừa mới diễn ra chớp nhoáng trong đôi mắt tưởng chừng như mặt hồ trong veo của Lan. Đôi mắt Lan bất chợt bỗng ngấn đầy nước. Cô cố ngăn dòng nước mắt bằng cách xoay nhẹ tách trà xung quanh những ngón tay của mình, cố tìm chút hơi ấm để mà bầu vùi. Quả là có tác dụng, dòng hơi ấm từ những ngón tay lan truyền đến nơi mi mắt, hong khô khoảnh khắc ướt át mà cô sắp để nó tuôn trào. Nhưng bỗng nhiên cô nghe nơi sống mũi mình cay cay. Chỉ có nơi bờ môi trái ngược hăn, một nụ cười tự xoa dịu chính bản thân mình hé mở. Cô muốn vùi bàn tay mình vào

tay Nguyên quá đôi.

Rồi những sáng chủ nhật Nguyên đến bên cô cứ thưa dần, thưa dần, và cậu ấy không còn xuất hiện nữa. Lan tự an ủi bản thân mình bằng ý nghĩ phải tập một thói quen, tuy không hề dễ. Bỗng nhiên cô lại thấy chính mình nhớ cái cảm giác hồi hộp hạnh phúc của con tim mỗi khi chuông tin nhắn vang lên. Nguyên nhớ Lan. Dù ngày nào hai đứa cũng gặp mặt. Cô nhớ tiếng chiếc xe máy cánh én nổ vang mỗi khi cậu ấy dừng xe ngay đầu ngõ, nhớ hơi ấm mỗi khi cậu ấy đan những ngón tay của mình vào tay cô. Và không nổi nhớ nào bằng nổi nhớ hương trà gừng cay dịu ngọt hòa quyện khắp mái hiên nhà, ngấm vào từng thớ da thịt mỗi khi cô nhấp môi. Nguyên rời xa cô, hương trà gừng cũng bỗng trở nên nhạt nhẽo, dù cô vẫn tự mình pha được vào mỗi sáng. Cô hiểu trong mớ nguyên liệu để pha nên tách trà này thiếu mất nguyên liệu mang tên Nguyên. Tách trà gừng ấy cũng giống như cuộc sống của cô quá đôi. Những gì thuộc về Nguyên cứ hiện rõ mồn một trong tâm trí cô như thể này, mọi kỷ niệm về Nguyên nhấn chìm cô trong biển nhớ chỉ có mỗi riêng của Nguyên mà thôi.

2.

Nguyên tự pha cho mình một tách trà gừng. Chỉ khác lần này cậu thay viên kẹo sữa chocolate bằng viên xí muối chua chua ngọt ngọt mằn mặn mà cậu thường dùng mỗi khi cổ họng mình đau rát. Vừa nhấp môi vừa tự hỏi không hiểu vì sao vị hỗn hợp ấy lại có thể làm dịu đi cái khô khốc khi những trận ho kéo đến. Mùa đông này Nguyên đã ở một nơi khác, ấm áp, dễ chịu, không có cái lạnh bất thường như nơi đó. Mấy trận ốm lặt vặt của cậu không còn chỗ tái phát nữa. Cổ họng cũng không cần phải tìm đến mấy viên xí muối. Trà gừng thêm một viên xí muối. Ừ, cũng không đến nỗi tệ. Nhất là khi hương vị ấy đang kéo Nguyên về với quá khứ êm đẹp mà cậu chỉ muốn chìm đắm mãi trong đó thôi. Tinh thần thật sảng khoái.

Cậu với tay lấy chiếc điện thoại nhưng rồi lại quăng ngay lên giường. Nguyên cố ngăn dòng nỗi nhớ thường trực bất chợt kéo đến. Nhưng rồi tâm tư lại tự hỏi sáng nay Lan có đứng dưới mái hiên nhà trong chiếc áo len to sụ màu hồng, tay bưng tách trà gừng, và nhớ đến cậu hay không.

Nguyên đã nhìn thấy Lan cười-khóc, vui vẻ-buồn đau trong suốt ba năm mỗi khi một mối tình đến-đi trong quãng tuổi thanh xuân của cô ấy. Mỗi chàng trai đến bên Lan mang lại những điều mới mà bản thân Nguyên không thể làm được. Giống như cách Lan mô tả cảm giác mỗi khi gặp cậu quá nhiều:

- Gặp Nguyên hoài, chán quá, chẳng có gì mới mẻ cả.

Ừ, thì là như vậy. Nguyên trong cuộc sống của Lan chỉ là một người bạn đại khái có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Vì vậy cậu rất an tâm khi gói ghém mọi thứ cần thiết vào trong va ly và rời xa thị trấn bé nhỏ, đến một nơi mà ở đó cậu tự nghĩ rằng nỗi nhớ rồi cũng sẽ rời xa. Những thứ thuộc về Lan hoàn toàn trống vắng trong chiếc va ly to đùng của Nguyên, nhưng không hiểu sao con tim của cậu lại rộng rãi để tự động gói ghém tất cả thế giới ấy mang đi bất cứ đâu dù bản thân cậu không hề muốn.

Hai mươi hai tuổi, Nguyên rời xa thời ngây ngô trên giảng đường đại học bằng việc chia tay với mối tình đầu gắn bó hơn bốn năm. Thật lạ Nguyên không hề cảm thấy buồn hay hối tiếc. Trong thâm tâm Nguyên mối tình ấy

giống như cháo trắng, Nguyên không thể ăn thường xuyên nhưng lại cần thiết trong lúc ốm đau. Nhìn cô bạn gái nhảy chân sáo chạy đến bên người yêu mới, Nguyên không biết là nên vui cho mình hay vui cho người cậu đã từng nghĩ là tình yêu duy nhất. Chỉ có điều giờ đây với Nguyên mọi thứ quá đổi cô đơn. Cậu không biết rõ nguyên nhân đến từ đâu.

Nhưng rồi khi Nguyên gặp Lan, nỗi cô đơn của cậu bỗng trở nên nhỏ nhoi chẳng là gì so với nỗi cô đơn được che đậy bởi lớp lạc quan tràn ngập nụ cười của cô bạn. Ai là khách mỗi khi bước qua ngưỡng cửa trong căn nhà nhỏ ấy, không khỏi xót xa với cảnh ngộ cô bé mồ côi cả cha lẫn mẹ, ngay cả người bà thương yêu nhất cũng mới vừa ra đi. Vậy mà vị khách vẫn sẽ cười, vì không thể không đáp lại nụ cười sáng trong veo của cô bé đối diện. Đa phần người ta cười với cô vì tình thương giữa con người với con người. Giống như một cảm giác chột đến chột đi khi lòng ta dâng lên những đồng cảm vội vàng vì cảnh khổ của người khác. Khoảnh khắc ấy qua rồi thì thôi, lâu lâu tụ tập nói chuyện với nhau người ta lại xót xa thốt lên: Tội nghiệp con bé! Không xuất phát từ tình thương nữa mà để giải thoát sự nặng nề của chính mình.

Nguyên bước qua ngưỡng cửa nhà Lan, bàn thờ sắc đỏ và sắc trắng nhuộm màu buồn man mác phủ khắp căn nhà. Nhan khối bà con lảng giềng thấp vắn nghi ngút bay. Tàn nhan cháy đèn thành mớ rơi tràn ra cả bên ngoài chiếc lư hương. Thấy Nguyên, Lan cười niềm nở, ánh mắt như tia sáng của ngôi sao nhỏ lấp lánh giữa bầu trời đen kịt. Đôi mắt ươn ướt mờ sương ấy.

- Mình đến thả nhang cho bà!

Giọng Lan mệt mỏi nhưng vẫn niềm nở:

- Cậu là Nguyên con trai cô Vân đúng không?

Nguyên khẽ gật đầu và hành lễ trước bàn thờ của bà Tư. Xong xuôi cậu định chào ra về thì tiếng Lan gọi với lại:

- Nguyên uống ly trà rồi hãy về!

Gương mặt nhỏ xịu dưới chiếc khăn tang trắng và ánh mắt ướt đỏ hoe khiến Nguyên không nỡ từ chối. Cậu cầm lấy tách trà thơm mùi gừng vào lòng bàn tay xoay xoay. Hơi ấm từ tách trà chạy lan lên gương mặt buốt giá vì gió

lạnh, cậu thấy ấm áp hẳn lên. Nhưng cậu chỉ nhấp môi rồi cố che đậy sự nhần nhó của mình đối với cái thứ có hương vị cay cay ấy.

Lan và Nguyên học chung hồi tiểu học, lại xem như là hàng xóm của nhau. Tuy là hàng xóm nhưng hai đứa cứ như không quen biết, cũng không chơi thân. Lên cấp hai và cấp ba hai đứa chẳng còn học chung với nhau nữa, khoảng cách càng ngày càng xa, cứ như hai người lạ sống gần nhau vậy. Lan không buồn biết đến sự tồn tại của Nguyên vì cô có quá nhiều mối bận tâm khác sau giờ học để còn có thể tự lo cho cuộc sống của chính mình.

.....

- Lan đó, cô đơn thường dễ biết, miệng thì cười nhưng mắt đã ươn ướt rồi!

- Lan như thế hồi nào?- Gương mặt nhỏ nhắn ngược nhìn Nguyên cười tí mắt.

Lan, tại sao cứ giấu nỗi buồn trong lòng làm gì, là Nguyên chứ có phải người nào xa lạ đâu sao không thể khóc trước mặt Nguyên, nếu buồn cứ tựa vào vai Nguyên mà khóc, khóc đến khi không thể khóc ấy. Sao cứ cố tỏ ra mạnh mẽ làm gì, cứ tỏ ra lạc quan làm gì, như vậy chỉ càng buồn càng cô đơn thêm thôi.-Rốt cuộc thì Nguyên chẳng thể nói to ra những suy nghĩ của mình, những lời ấy chỉ thì thầm cho lòng dạ chính mình nghe thôi.

Mùa đông lạnh lẽo đến mức ngay cả chính nó cũng co ro trong sự tê tái của mình. Từng chiếc lá lạnh ngắt run rẩy cố bám trên thân cây khẳng khiu, hoa cỏ vùi mình trốn tránh từng cơn gió thốc thổi ngang qua. Những cơn mưa phùn lất phất bay bay thấm vào từng mạch tế bào từng gân lá. Cô bạn của Nguyên cứ hay bệnh trong những lúc thời tiết như thế này.

- Chỉ là bệnh vặt thôi mà. Nguyên lo cho Nguyên ấy, con trai gì mà cứ sụt sùi theo thời tiết.

Thế là cả hai cùng cười, xem ra ngoài nỗi cô đơn, Nguyên và Lan cũng có nhiều điểm chung đó chứ.

Không biết từ khi nào Nguyên đã trở thành khách, một vị khách mặt dày tự xem nhà người khác giống như nhà của chính mình mà cứ tự do ra ra vào

vào. Thậm chí cậu còn tự đào bới vườn của nhà người ta để trồng vào đó một bụi gừng nhỏ rồi chăm sóc hóa ra thành cả một đám gừng to. Mỗi sáng sáng chủ nhật cậu tự động đến đào lấy củ rồi pha một tách trà đặt vào tay cô bạn nhỏ. Trong khi đó Lan sẽ dúi vào miệng Nguyên viên xí muối chua chua ngọt ngọt làm dịu cơn đau nơi cổ họng. Và rồi những câu chuyện bất tận giữa hai đứa cứ thế nảy sinh.

Với Nguyên, Lan đã trở thành một thói quen dần cũ. Mà tính Nguyên những gì càng cũ thì càng có ý nghĩa đặc biệt và sự gắn bó sâu sắc. Sau những vấn vương của mối tình đầu thời đại học, Nguyên nhận ra rằng bản thân mình không thể thích nghi nhanh với cái mới, do vậy cậu thường nâng niu và trân trọng những thứ mà đối với người khác nhìn vô thật nhàm chán-chỉ vì nó đã cũ. Nhưng đối với Nguyên cái cũ song hành cùng ta một thời gian dài, cùng khóc cùng cười với ta ở những thời khắc quan trọng thì tận sâu trong tâm khảm nó đã tự nhiên có dấu khắc ở đó rồi, càng xóa chỉ càng để lại thêm nhiều vết thương và càng nhớ.

Nguyên ước giá như ngày nào cũng là ngày chủ nhật, để cả hai đứa cùng nghỉ việc ở cơ quan, cậu sẽ cưỡi chiếc xe cánh én đến nhà Lan. Chiếc xe mà mọi đứa con trai đang trong độ tuổi ngó gái như cậu sẽ không bao giờ thêm rở tới. Thời nay có đứa con gái nào mà chấp nhận để một đứa con trai đeo mình trên chiếc xe vừa cổ lỗ sĩ vừa tồi tàn như chiếc xe của cậu chứ. Chỉ trừ Lan ra.

Sáng chủ nhật nào trước mái hiên nhà Lan, Nguyên cũng có vô số chuyện để kể. Một tuần mệt nhọc trôi qua nhanh chóng. Nguyên vẫn chưa bắt đầu hẹn hò thêm với ai, còn Lan thì cũng đã mấy dạo yêu chẳng đi đến đâu. Cứ mỗi lần rời bỏ một chàng trai Lan lại làm như không có gì, đau đấy nhưng cô bạn cứ cố nhét nỗi đau vào chiếc bao to tướng mang tên lạc quan. Để rồi mỗi khi gặp Nguyên Lan cũng chẳng hề tâm sự, mắt thì hao hao đỏ rưng rưng ươn ướt. Những lúc ấy Nguyên thấy thương cô bạn nhỏ vô cùng. Cậu ước bản thân mình có thể là chiếc gương của Lan, mà mỗi khi cô ấy soi vào đó có thể tự do khóc cạn như bản thân cô ấy mong muốn. Và việc duy nhất mà Nguyên có thể làm là nhắn một tin nhắn: Nguyên nhớ Lan, mình sẽ là bạn thân mãi mãi nhé!

Lan cũng nhớ Nguyên.

Thế rồi những tin nhắn Nguyên nhớ Lan-Lan nhớ Nguyên cứ qua qua lại lại

mỗi ngày. Với Nguyên ba chữ ấy tuy cũ nhưng cứ chồng chất bao nhiêu cảm giác chứa đầy vào trong từ nhớ. Nguyên mong rằng Lan cũng sẽ như Nguyên gắn vào ba từ ấy ý nghĩa sâu xa và nồng cháy hơn hẳn chứ không phải là sự thông thường của đôi bạn thân không thể thân hơn.

Cho đến một ngày Nguyên quyết định điểm tô và nâng tình cảm đã cũ của hai đứa sang một màu mới bằng cách nói ra những cảm xúc thực sự trong lòng mình.

- Lan, tội mình đừng làm bạn nữa. Lan làm người yêu của Nguyên nhé!

Ý nghĩ sẽ nói ra câu ấy được quyết định chỉ trong khoảnh khắc bất chợt không toan tính trước khi Nguyên đứng bên Lan siết chặt những ngón tay của mình vào ngón tay gầy guộc của cô ấy. Gió lạnh thổi qua khiến làn da mỏng manh ửng đỏ. Tay lại càng siết chặt nhau hơn. Không chút lo lắng không chút hồi hộp, những gì muốn nói với Lan đã ở ngay trong tim cậu từ lâu lắm rồi, nó đến một cách tự nhiên, lảng lảng tồn tại một cách tự nhiên, và ngày càng dày lên thêm như bãi bờ được phù sa bồi đắp qua năm này tới tháng khác. Vì vậy khi được thể hiện ra cũng tự nhiên không một chút ngượng ngùng. Vậy mà không hiểu sao sau khi nói ra rồi Nguyên lại không dám nhìn vào mắt Lan. Bởi vì Nguyên biết câu trả lời và hiểu câu trả lời mà Lan sẽ dành cho cậu. Bao làn gió lạnh bất chợt kéo đến, lời tỏ tình của cậu cũng bỗng trở nên tê tái và đông cứng nơi trái tim. Nguyên muốn mình đủ dũng cảm hơn để nhìn thẳng vào ánh mắt của Lan, nhưng Nguyên thực tâm không muốn nhìn thấy câu trả lời từ ánh mắt lúc nào cũng hoen ướm ấy.

Nguyên muốn Lan trả lời theo đúng ý bản thân cậu mong đợi. Nhưng tiếng rơi vỡ của tách trà Lan đang cầm trên tay đã làm điều ngược lại. Trái tim cậu vỡ tan cùng lúc với tiếng rơi xoảng ấy. Lan đứng ngây ra đó vài giây, đôi mắt hoen hoen ướm. Nguyên không có đủ dũng cảm để nhìn vào đôi mắt ấy. Về mong manh, sự yếu đuối của Lan sẽ lây sang Nguyên mất. Và nhất là khi những điều ấy kết hợp cùng với nụ cười mỏng như thủy tinh của ấy. Lan như con búp bê vải nhẹ hẫng tuyệt đối khi bị cậu lôi đi và nhấn xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Dù sao tớ vẫn yêu quý và thích công thức cũ.

Lúi cúi nhặt mấy mảnh vỡ trên sàn nhà. Nguyên tưởng chừng như bao nhiêu

hụt hẫng, bao nhiêu mong chờ, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu cả nỗi nhớ dâng lên cùng một lúc nặng trĩu nơi lồng ngực, ép đẩy nước mắt muốn tuôn trào ra.

Sáng hôm ấy Nguyên đã thêm một viên kẹo sữa béo vào tách trà gừng. Chỉ là Nguyên muốn được cùng Lan uống trà dưới mái hiên quen thuộc. Vì pha trà cho Lan bao lâu nhưng Nguyên chưa cùng Lan thưởng thức bao giờ. Nguyên muốn tập một thói quen mới, một thói quen tốt và có lợi cho tình trạng bệnh theo thời tiết của cậu. Có viên kẹo sữa béo vị cay của trà gừng cũng giảm đi phần nữa. Hương thơm rõ ràng là trở nên ngọt ngào hơn. Vị cay nồng bao giờ cũng khó chịu. Các giác quan của Nguyên dường như nhạy cảm hơn hẳn người bình thường với cái thứ mùi vị khó ưa này. Nhưng trà gừng pha hơi loãng và viên kẹo sữa béo kèm theo dần mùi cay xuống dịu hơn. Chỉ mới vừa dùng nhưng Nguyên cảm thấy rằng mình có thể chịu đựng hương vị này cả đời ấy chứ.

Mặc dù Nguyên rất giỏi trong việc xua đuổi các cảm xúc yếu ớt của một đứa con trai vốn dĩ rất cô đơn và mạnh mẽ, nhưng nước mắt cứ không thôi tràn ra mi. Nguyên nhanh chóng đem mớ mảnh vỡ ra phía sau nhà, sẵn tiện dọn dẹp lại thứ ủy mị vừa mới ghé qua. Mùi cay nồng của gừng bỗng trở nên đáng ghét dễ sợ, cả cơ thể cậu như đang ướp trong mớ gừng xay nhuyễn, bức bối không thể chịu được.

Chiếc xe cánh én hôm nay không hiểu sao khiến Nguyên muốn nổi quạu khi cậu đã dốc tất cả sức lực xuống chiếc bàn đạp cả chục lần để khởi động. Đôi khi nó gầm rú lên một hồi rồi lại tắt tiếng một cách lẳng lặng tiu nghỉu. Cả cơ thể Nguyên nóng ran, con tim đập mạnh khiến lồng ngực muốn rạn vỡ, Nguyên chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng này, cậu không hề muốn Lan nhìn thấy sự lóng ngóng vụng về đến mức đáng thương đang xâm chiếm cả con người cậu. Cuối cùng chiếc xe cũng nổ máy, Nguyên tăng ga và cứ thế mà đi không ngoảnh lại.

Thời gian sau đó bàn tay Nguyên vẫn nắm chặt bàn tay Lan dưới mái hiên nhà, và trên mọi con đường mà hai đứa bước đi. Lan giống như một thói quen cũ của Nguyên mà cậu biết cậu không thể rời xa được. Bàn tay Lan thậm chí Nguyên còn tỏ tường từng đường vân tay, từng dấu sẹo, từng vết chai sạn vì phải bươn chải để kiếm sống, thậm chí từng vân tay trên mỗi ngón của Lan Nguyên còn biết hình dạng như thế nào khác nhau ra sao. Nguyên biết tay

Lan hay lạnh nên cậu vẫn phà hơi để giữ ấm cho cô bạn. Thế mà dường như hơi ấm từ trái tim, từ bàn tay và cả cơ thể cậu cũng không thể nào khiến tay Lan ấm áp lên một chút. Nguyên cũng đã dần quen với vị trà gừng mà trước đây cậu tự nhiên mặc định là mình không thể nào dùng được. Thì ra hương vị khó chịu ấy lại có thể xoa dịu những đợt cảm lạnh, những cái hắt xì hơi, những đợt đau họng, và xoa dịu cả bao nỗi nhớ bao cảm xúc mà Nguyên dành cho Lan. Một thói quen mới phải chăng cũng dần trở nên cũ kỹ, cảm xúc mạnh mẽ tràn dâng nhiều bao nhiêu thì cũng sẽ đến lúc ngoan ngoãn nằm yên tận một cõi miền man nào đó. Mà đến cuối cùng nó vẫn dai dẳng bám riết nơi đó chứ không hề mất đi như người ta mong muốn và tưởng tượng.

Nguyên nghĩ đã đến lúc Nguyên phải cho con tim mình một lối riêng và cho Lan cả một lối riêng khi quyết định hẹn hò với một nơi chốn khác. Có lẽ ở nơi xa ấy cậu sẽ mạnh mẽ và tự tin rời xa cái cũ và bớt trân trọng nó đi. Vậy mà ở nơi nắng ấm này, Nguyên nhớ Lan quá đổi.

Nhớ bàn tay nhỏ nhắn hơi ram ráp vùi vào bàn tay to lớn mềm nhão của cậu.

Nhớ hương trà gừng cay cay hăng hăng lan tỏa trên gương mặt xinh xắn, ánh mắt nheo nheo hấp háy mỗi khi nhấp một ngụm trà.

Nhớ màu hồng của chiếc áo len Lan vẫn thường hay mặc và chào đón cậu giữa mỗi sáng mùa đông.

Nhớ vị viên xí muội chua chua ngọt ngọt mà Lan hay nhét vào miệng cậu mỗi khi cơn ho vừa mới chớm.

Cơn mưa mang tên nỗi nhớ ấy sẽ chẳng bao giờ thôi ngọt rơi khi trong tâm trí Nguyên mỗi giây mỗi phút mỗi ngày trôi qua không lúc nào là cậu không nghĩ về cô ấy. Thậm chí ngay cả lúc này cậu cũng đang tự hỏi giờ này Lan đang làm gì và có may mắn nhớ đến mình hay không. Nguyên có vô số chuyện muốn kể, có vô số điều để nói, có vô số câu thể hiện nỗi nhớ mà Nguyên muốn trao gửi cho Lan. Chỉ một tin nhắn thôi, chỉ cần một tin nhắn. Nếu Nguyên gửi tin nhắn này đi, nếu Lan hồi đáp lại Nguyên sẽ tức tốc chạy về ngay, sẽ không rời đi nữa, sẽ chỉ mặc định bên cạnh Lan thôi.

Nguyên dùng thìa vớt viên xí muội còn chưa tan hết vị, cho vào miệng. Bàn tay còn lại bấm liên tục trên màn hình điện thoại. Mắt cậu nhìn chăm chú vô

định, vị xí muối hơi âm ẩm và mềm nhũn lan ra trên lưỡi, suy nghĩ thả mòng lung trôi về hướng không định trước.

- Nhớ Lan quá đời.

Nguyên giật mình nhìn điện thoại, trên màn hình báo tin nhắn đã gửi đi.

Rõ ràng là Nguyên đang chờ đợi, cậu hình dung khi đọc dòng tin nhắn ngắn cùn ấy, cô sẽ nghĩ gì, phản ứng ra sao. Liệu Lan có vui mừng giống như cậu đã nghĩ, có trả lời như cô ấy vẫn thường làm. Nguyên lần qua lần lại mấy vòng trên chiếc đệm êm, vò đầu bứt tóc, rồi chuyển sang trạng thái đợi chờ. Mặt trời mọc đã vượt quá cửa sổ, những tia nắng ấm áp cũng dần rời xa, màn hình điện thoại im im không hề có chút động tĩnh. Chắc với Lan, Nguyên chỉ còn là một chấm nhỏ, chỉ cần dùng tẩy xóa đi nữa là xong. Ngày Nguyên trả lời Lan rằng Nguyên đang hẹn hò, Nguyên quyết định sẽ hẹn hò với một nơi chốn mới, nơi cậu nghĩ ánh nắng nóng vàng rộm và tươi rói sẽ hong khô hết mọi góc ngách ướt nhoe trong trái tim cậu. Nguyên chắc chắn rằng mình sẽ quên. Dẫu cậu biết rằng sự lãng quên ngay cả bản thân cậu không hề muốn. Khi Nguyên bảo rằng cậu sẽ hẹn hò, cậu trông chờ ở Lan một thái độ khác, một tình cảm khác. Chỉ cần Lan nói cậu hãy ở lại bên cô ấy, Nguyên sẽ không bao giờ có quyết tâm rời xa, không bao giờ muốn đến bên bất kỳ cô gái nào khác ngoài Lan, đến hết cả cuộc đời. Thế mà Lan nhắn tâm chúc mừng cậu, khiến lòng Nguyên đã vỡ nay càng thêm vụn nát. Có lẽ sự rời xa của Nguyên đối với cô bạn nhỏ chẳng mang chút vẩn vương, chẳng đọng chút tiếc nhớ. Nguyên đi, nhiều điều mới và nhiều người mới sẽ đến với cuộc đời Lan. Lan sẽ yêu, sẽ cười, sẽ mãi giữ vững niềm lạc quan như vốn có trước đây.

Lúc Nguyên tỉnh giấc ngó ra ngoài cửa sổ thì trời đã về đêm. Cậu tự lẩm bầm với bản thân sao lại hay có cái tật ngủ quên không kiểm soát được. Tách trà gừng còn lưng chừng nước, lạnh lẽo không chút vị hương. Kéo chiếc áo thun qua khỏi đầu, cậu đưa lên mũi ngửi ngửi vài cái rồi vứt vào chiếc sọt đựng quần áo bẩn ở góc phòng. Nguyên cảm thấy cả cơ thể mình như sắp lên men tới nơi. Cái nóng hầm hập làm nhầy nhụa mồ hôi và tỏa ra thứ mùi đặc trưng mà ngay cả bản thân cậu cũng không thể nào chịu được.

Nguyên bước vào nhà tắm nhưng rồi lại bước ra ngay, lần mò tìm điện thoại. Chân tay cậu trở nên lóng ngóng gấp gáp hết sức, quăng gối rồi lại quăng

mền xuống đất, cuối cùng cũng tìm ra.

- Lan thích Nguyên, nhiều hơn cả bản thân Lan biết.

Nguyên loay hoay như muốn bật khóc. Đôi chân cậu cứ đi qua đi lại mấy vòng suy nghĩ nên nhắn gì tiếp theo cho Lan.

- Nguyên nhớ Lan quá đỗi, hãy chờ Nguyên nhé, Nguyên sẽ về ngay.

Rồi không cần chờ tới tin nhắn từ Lan, Nguyên bấm số cô bạn, háo hức mong được nghe tiếng nói nhỏ nhẹ quen thuộc. Xa nhau lâu như vậy cả hai có bao nhiêu điều để nhắc lại và để kể ra. Nhưng sao vẫn chứa chút ngượng ngùng. Điện thoại đổ chuông, đầu bên kia giọng điệu hơi ngạc nhiên, e dè xen lẫn vui sướng trong khoảng lặng nhỏ, một lúc sau mới bắt máy.

- Lan có nghe Nguyên nói không?

- Ừm, Nguyên nói đi, Lan nghe.

- Nguyên,...chỉ muốn hỏi...à,...ừm...dạo này Lan có khỏe không?

- Lan khỏe. Chỉ là...

- Sao thế, Lan ốm hay đau ở đâu hả?

- Không chỉ là Lan nhớ Nguyên thôi.

- Từ khi nào, ý Nguyên là... Lan thích Nguyên từ khi nào?

- Từ khi Nguyên mới rời thành phố về nhà.

Tự nhiên Nguyên bỗng nhớ hành động len lỏi ngón tay luồn vào những ngón tay của cô bạn quá đỗi. Cảm giác thân quen cũ ấm áp lại ùa về.

- Nguyên nghe Lan nói nhé! –Giọng nói thanh nhẹ và ấm áp ấy, thật là lâu Nguyên mới được nghe lại. - “Thời gian Lan thích Nguyên cũng đủ lâu và dài gần với thời gian Nguyên thích Lan vậy. Chỉ có điều... Chắc Nguyên cũng biết Lan vốn dĩ rất sợ cô đơn đến nỗi bước chân Lan đặt đến đâu thì nơi đó cũng chỉ có mỗi sự quạnh hiu quẩn lầy thôi vậy. Nguyên đến mang cho Lan

quá nhiều niềm vui, quá nhiều sự quan tâm lo lắng, quá nhiều yêu thương kể từ khi nội mất. Có ích kỷ lắm không khi Lan muốn giữ tất cả những điều đó chỉ cho riêng mình. Lan sợ. Sợ Nguyên giống với những người khác-những người mà Lan đã đặt hi vọng, đã mong là họ chỉ bên mình. Nhưng rốt cuộc thì sao. Rõ ràng là yêu thật lòng nhưng không ai trong họ xác định một tương lai lâu dài cho cả hai. Nguyên biết vì sao không? Vì Lan chỉ là cô gái bình thường với nhiều khuyết điểm, với công việc bình thường, lại không cha không mẹ. Cùng một cô gái như thế, Nguyên có muốn không?”

Nguyên thực không ngờ tưởng chừng như đã quen Lan đủ lâu và đủ thân để hai đứa có thể hiểu hết mọi thứ về nhau. Nhưng đâu đó vẫn còn chút lửng lơ, chút nút thắt nhỏ nhỏ khiến hai đứa không thể nào tiến xa thêm được nữa. Từ trước đến giờ đối với Lan một chút niềm tin ở Nguyên cũng không có hay sao? Hay có nhưng vẫn chưa vững vàng? Hay là vì Nguyên vẫn chưa đủ để Lan đặt hết niềm vui nỗi buồn? Nguyên vẫn không thể hiểu hết. Vẫn không thể hiểu tại sao một cô gái với vẻ ngoài lúc nào cũng kiên cường và hoạt bát đến mức tưởng chừng không gì có thể quật ngã lại mang trong đó bao tâm tư, bao nỗi lo lắng và lo sợ về cuộc sống, về những người thân yêu ở bên cạnh mình đến như vậy? Nguyên nhiều lúc giận Lan là ở điểm đó. Lan chưa bao giờ cho Nguyên cơ hội. Lan chưa bao giờ kể lể hay luyện thuyên như bao cô gái khác, chưa bao giờ tỏ ra mình yếu đuối. Để rồi bao nhiêu tâm sự, bao nhiêu giọt nước mắt cứ nén chặt trong lòng. Khi gặp lại Lan Nguyên quyết tâm rằng mình sẽ nói ra điều mình nghĩ: “Lan, mỗi khi ở bên Nguyên, hãy thôi lạc quan một cách gượng gạo và giả tạo nữa, hãy khóc hãy cười, hãy yếu đuối như Lan muốn, Nguyên sẽ cùng Lan.”

- Nguyên, lúc này đây, Lan muốn ôm chặt chàng trai ám hương trà gừng lâu thật lâu!

Nguyên bật cười. Tiếng cười tươi và khỏe khoắn vang cả căn phòng trọ nhỏ, bay về phía chiếc cửa sổ phết sơn màu xanh cũ kỹ của căn phòng trọ.

- Nguyên sẽ về ngay, sẽ ôm siết đến khi hương trà gừng ám ngược lại Lan mới thôi.

Giọng cười của đôi bạn trẻ trung trong độ tuổi đôi mươi đồng điệu như nhịp đập của hai con tim vốn dĩ đã hòa nhịp yêu thương từ lâu lắm rồi. Tuổi thanh xuân lấp lánh và bung nở trong từng ánh mắt nụ cười, chảy xuyên qua tim

qua đôi bàn tay ấm nóng giữa mùa đông e ấp. Hương trà gừng đường như cũng trở nên dịu dàng, khẽ lay động dưới ánh nắng ban mai.